

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Ing. Michalem Hebkým, advokátem se sídlem Osiková 137/33, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2019, č. j. 30 A 130/2018 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Brně domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v pokračování odvolacího řízení proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob za rok 2011 a 2012 i po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Žalobce navrhoval, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v odvolacím řízení, v provádění dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí a k odstranění vad řízení, a dále aby soud žalovanému uložil obnovit stav před zahájením daňové kontroly, resp. aby deklaroval nezákonnost předmětného zásahu, jehož nezákonné důsledky trvají.

[2] Krajský soud žalobu odmítl pro nepřípustnost. Dle žalobce se jedná o zásah trvající a z § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) vyplývá, že žaloba na ochranu před trvajícím nezákonným zásahem je přípustná pouze tehdy, pokud před žalovaným jednáním správního orgánu nelze ochránit žalobou proti rozhodnutí nebo žalobou proti nečinnosti správního orgánu. Soud nepřisvědčil žalobci, že je na jeho uvážení, jakou formu obrany zvolí. Ve své procesní taktice musí respektovat procesní pravidla nastavená soudním řádem správním. Daňová povinnost žalobce je předmětem doměřovacího řízení, jehož výstupem je rozhodnutí (v tomto případě rozhodnutí žalovaného o odvolání) ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které podléhá soudnímu přezkumu na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. V tomto rozhodnutí bude zohledněna i otázka dodržení lhůty pro stanovení daně. K prekluzi práva doměřit daň přihlížejí správní orgány (i soudy) *ex officio*.

[3] Krajský soud zmínil i aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, která připouští, že odepření práva nahlížet do spisu, byť se děje v zahájeném správním řízení, může v určitých případech samo o sobě zasáhnout do práv daňového subjektu a představovat tak nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (např. rozsudky ze dne 17. 1. 2018, č. j. 9 Afs 85/2016 - 51, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 Afs 59/2018 - 37, nebo ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Afs 99/2018 - 42). Dle soudu však na řešenou věc nedopadá, neboť předmětem podané žaloby není žádné konkrétní tvrzení žalobce o tom, že by procesní postup žalovaného v rámci odvolacího řízení zasahoval (a jakým způsobem) do jeho práv. Žalobce podanou žalobou usiluje toliko o „předstižné“ posouzení otázky prekluze práva doměřit daň, která však úzce souvisí s vlastním doměřovacím řízením, jehož výstupem bude rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve rekapituluje dosavadní průběh odvolacího řízení a uvádí, že k době podání kasační stížnosti nebylo odvolací řízení ukončeno.

[6] Provádění nezbytných úkonů správcem daně dle § 113 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu a provádění dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí a k odstranění vad řízení žalovaným dle § 115 odst. 1 a 2 daňového řádu v rámci řízení o odvolání je dle stěžovatele obdobný postupu v průběhu daňové kontroly. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem spočívající v provádění daňové kontroly, tedy postupu v rámci nalézacího řízení, je přitom přípustná (usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, č. 735/2006 Sb. NSS).

[7] Stěžovatel nezpochybňuje, že v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může namítat zkrácení svých práv v důsledku postupu žalovaného v průběhu nalézacího řízení. Pokud by se však již jeden ze soudů k otázce zákonnosti postupu žalovaného vyslovil, je druhý soud povinen jeho názor reflektovat. Zásahovou žalobou se lze bránit proti všem aspektům postupu žalovaného, včetně postupů dle § 113 odst. 2 a § 115 odst. 1 a 2 daňového řádu, které mají dopad do právní sféry stěžovatele. Oba prostředky soudní ochrany jsou žalobci k dispozici vedle sebe, stojí vedle sebe relativně autonomně (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55)

pokračování

[8] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud se v napadeném usnesení nezabýval otázkou, zda se jedná o žalobu zápůřčí proti trvajícimu zásahu či deklaratorní („určovací“), neboť stěžovatel v žalobním návrhu požadoval určení, že pokračování v odvolacím řízení a v provádění dokazování *bylo* nezákonným zásahem. Ve věci tohoto žalobního petitu nebyla skutečnost, zda se stěžovatel mohl domáhat ochrany jinými prostředky, rozhodná (rozsudek rozšířeného ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160).

[9] Vzhledem k tomu, že vyčerpání jiných prostředků nápravy není nutné před podáním deklaratorní žaloby, a stejně tak není nutné vyčerpání stížnosti dle § 261 daňového řádu, stěžovatel se domnívá, že není ani nutné, aby vyčerpal vedené odvolací řízení jako jiný prostředek ochrany. Žaloba tak byla přípustná a krajský soud se jí měl meritorně zabývat.

[10] Stěžovatel je pánem sporu a záleží výhradně na něm, jaké formy ochrany se domáhá a co v řízení požaduje (rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 As 166/2016 – 36). Odkazovat stěžovatele na žalobu proti rozhodnutí, aniž by si soud vyhodnotil, zda je daný prostředek k ochraně práva efektivní, je tedy chybné.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že krajský soud žalobu správně odmítl. Zásahová žaloba představuje pomyslnou souhrnnou či „zbytkovou“ kategorii, v jejímž rámci lze zvažovat poskytnutí soudní ochrany, jestliže není možné využít předchozích žalobních typů (rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 – 42, č. 720/2005 Sb. NSS).

[12] V rozsahu petitu žaloby, kdy žalobce požaduje, aby bylo žalovanému zakázáno pokračovat v odvolacím řízení coby trvajícím nezákonným zásahem a aby byl obnoven stav před nezákonným zásahem, není zásahová žaloba přípustná, neboť účelem žaloby na ochranu před nezákonným zásahem není obecně přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonitosti konečného rozhodnutí.

[13] K rozsahu petitu žaloby, kdy se stěžovatel domáhá, aby bylo probíhající odvolací řízení prohlášeno za nezákonný zásah, žalovaný uvádí, že nezákonný zásah může být buď trvajícím, nebo jednorázový (již odeznělý); obě dvě možnosti současně nastat nemohou. Probíhající odvolací řízení nemůže být z logiky věci jednorázovým zásahem, proto je tato část petitu nesmyslná.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[15] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 82 s. ř. s. může podat žalobu každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno. Podle § 85 s. ř. s. je zásahová žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

[17] V první řadě je třeba poukázat na skutečnost, že stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nijak konkrétně netvrdil, jak mu probíhající dokazování a odvolací řízení zasahuje do práv. Krajský soud tak správně vyhodnotil, že se nejedná o případ srovnatelný s případy řešenými ve např. věcech ze dne 17. 1. 2018, č. j. 9 Afs 85/2016 – 51, či ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016 – 138, kdy i jednotlivé úkony správního orgánu v řízení mohou být nezákonným zásahem. Nejedná se tedy o výjimečnou situaci, kdy by stěžovateli bylo postupem žalovaného odepíráno například právo na spravedlivý proces či by byl jinak výrazně zkrácen na jiných právech, jimž by měla být poskytnuta ochrana žalobou proti nezákonnému zásahu.

[18] Konstantní judikatura z § 85 s. ř. s. dovozuje, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je pouze subsidiárním prostředkem ochrany, a to buď vůči právním prostředkům dostupným u správních orgánů (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, č. 735/2006 Sb. NSS), nebo vůči jiným druhům žalob dostupným ve správním soudnictví (viz např. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, č. 720/2005 Sb. NSS, pokud jde o žalobu proti rozhodnutí, nebo rozsudek ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Aps 1/2011 - 101, pokud jde o žalobu na ochranu proti nečinnosti). K otázce vztahu mezi žalobou proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. a žalobou na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„přímo žalovat nezákonný zásah je proto možno jen tehdy, pakliže ochrana jinými právními prostředky není možná. Vztah obou zmíněných žalobních typů tak lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, a to ani po „zprocesnění“ zásahu jinými právními prostředky ve smyslu ustanovení § 85 s. ř. s.“* (rozsudek č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, výslovně potvrzeno rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160 (věc *Eurovia*), bod 42 – rozsudek byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, avšak z důvodu odlišného náhledu na otázku běhu žalobních lhůt; je-li na rozsudek *Eurovia* odkazováno v tomto rozhodnutí, jedná se o závěry, jejichž správnost Ústavní soud nezpochybil, a které jsou dále respektovány v judikatuře NSS – tento přístup je výslovně aprobován i nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18).

[19] Není proto pravdou, že oba prostředky ochrany (jak žaloba proti rozhodnutí, tak žaloba proti nezákonnému zásahu) jsou stěžovateli k dispozici souběžně a je pouze na něm, který z nich zvolí. Jak již uvedl krajský soud, žalobce je v rámci své obranné strategie povinen respektovat pravidla daná soudním řádem správním. Zásahovou žalobou lze brojit proti takovému jednání správního orgánu, které zasahuje do práv adresáta jeho působení a zároveň se proti němu nelze bránit jinak (viz výše uvedená judikatura).

[20] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud jeho žalobu nesprávně posoudil jako nepřipustnou, neboť v případě deklaratorní žaloby není vyčerpání jiných prostředků ochrany podmínkou přípustnosti, přičemž stěžovatel v návrhu rozsudku požadoval též určení, že pokračování v odvolacím řízení a v provádění dokazování *bylo* nezákonným zásahem.

pokračování

[21] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že využití jiných prostředků ochrany je třeba jako podmínku řízení vyžadovat pouze u žalob tzv. záporních. Rozšířený senát k tomu v rozsudku č. j. 7 As 155/2015 – 160, konstatoval: „Soud si musí nejprve ujasnit, zda projednávaná žaloba je „záporní“, tj. směřuje proti zásahu, který doposud nebyl ukončen, anebo „určovací“, tedy směřuje proti zásahu, který již ukončen byl. Zatímco u určovací žaloby nezkoumá, zda se žalobce ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, a pokud ano, zda tak učinil, u záporní žaloby takové zkoumání provést musí. Zjistí-li, že uvedené právní prostředky měl žalobce k dispozici, avšak nevyužil jich, musí být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.“

[22] Stěžovatel se v žalobě domáhal rozhodnutí v této podobě (vypuštěny specifikace rozhodnutí a řízení – pozn. NSS):

1. Soud zakazuje žalovanému, aby pokračoval v odvolacím řízení ve věci odvolání ze dne 30. 9. 2016 ... a v pokračování provádění dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí a k odstranění vad řízení.

2. Soud přikazuje žalovanému, aby ve věci daně z příjmu fyzických osob žalobce za zdaňovací období kalendářního roku 2011 a 2012 obnovil stav před zahájením daňové kontroly

3. Pokračování v odvolacím řízení ve věci odvolání ze dne 30. 9. 2016 ... a pokračování provádění dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí a k odstranění vad řízení bylo dle § 87 s. ř. s. nezákonným zásahem, kdy tento stav a jeho negativní důsledky trvají.

[23] Ačkoliv stěžovatel ze slova *bylo* ve třetí části petitu dovozuje, že se domáhá pouze deklarace nezákonného zásahu, na tuto konstrukci nelze přistoupit. Spatřuje-li stěžovatel nezákonný zásah v jednom a tomtéž chování správního orgánu, nemůže jít jednou o zásah ukončený, u kterého požaduje pouze určení, že byl nezákonný, a zároveň o zásah trvající, kdy se stěžovatel domáhá odstranění tohoto protiprávního stavu. Totéž ostatně vyplývá z citovaného rozsudku č. j. 7 As 155/2015 - 160, na který ve své kasační stížnosti stěžovatel odkazuje a dle něhož je třeba, aby si soud ujasnil, zda se jedná o jednu či druhou variantu. Účelem žaloby proti trvajícímu zásahu je poskytnutí ochrany vůči nezákonnému jednání (či nejednání) správního orgánu. Nelze však uměle fixovat stav trvajícího zásahu k určitému datu, obcházet tak podmínku přípustnosti vyčerpání jiných prostředků ochrany a usilovat tak o předstižné posouzení určitých skutečností.

[24] Ze stěžovatelem popsaného skutkového stavu vyplývá, že jednání žalovaného považuje za nezákonné, neboť uplynula lhůta pro stanovení daně. I ze samotné třetí části petitu je zřejmé, že se jedná o stav trvající (odvolací řízení a dokazování je stále vedeno). Krajský soud z těchto informací proto vycházel a správně vyhodnotil, že se jedná o trvající zásah. Proto rozhodoval dle skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.) a také zkoumal, zda je naplněna podmínka přípustnosti žaloby spočívající ve vyčerpání jiných prostředků nápravy.

[25] Stěžovatel ze skutečnosti, že zásahovou žalobou lze brojit proti daňové kontrole, která je postupem dle daňového řádu, dovozuje přípustnost zásahové žaloby též proti postupům správce daně a odvolacího správního orgánu dle § 113 a § 115 daňového řádu. Tato ustanovení svěřují správci daně pravomoc doplnit řízení o nezbytné úkony a žalovanému provádět v odvolacím řízení dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, či uložit takové doplnění správci daně, a následně povinnost seznámit daňový subjekt se zjištěnými skutečnostmi a důkazy.

[26] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že daňová kontrola může být předmětem přezkumu v rámci zásahové žaloby, a to podle okolností buď samotné její zahájení a provádění či konkrétní úkony správce daně v jejím průběhu (například zajišťování důkazů v podnikatelských prostorách, či obydlí) (srov. rozsudek ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55). Jedním z argumentů pro připuštění ochrany proti daňové kontrole cestou žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu je skutečnost, že ne vždy musí tato kontrola vyústit v rozhodnutí, proti němuž lze brojit žalobou podle § 65 s. ř. s (srov. rozsudek ze dne 17. 1. 2018, č. j. 9 Afs 85/2016 - 51).

[27] Obecně totiž platí, že přezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematice soudního řádu správního. „*Prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení*“ (viz rozsudek č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, shodně usnesení č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, resp. rozsudek č. j. 7 As 155/2015 - 160, bod 63). Zároveň, jak již bylo výše uvedeno (odst. [17]), stěžovatel nijak konkrétně netvrdí, že, případně jakým způsobem mu postup žalovaného způsobuje zásah do práv.

[28] Zásahová žaloba nemá „štěpit“ jednotlivé úkony správního či daňového řízení do desítek či stovek různých zásahů. Samostatný přezkum takových úkonů ve správním soudnictví by snadno mohl nepřiměřeně prodloužit, ba dokonce v některých případech i zhatit cestu ke konečnému rozhodnutí o věci (rozsudek ze dne 17. 1. 2018, č. j. 9 Afs 85/2016 - 51).

[29] Úkony dle § 113 a § 115 daňového řádu mohou správce daně a žalovaný činit pouze v průběhu zahájeného odvolacího řízení, což znamená, že v takovém případě bude jeho výsledkem vždy rozhodnutí ve věci samé. Rozhodnutí o odvolání je soudně přezkoumatelné v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 s. ř. s. V tomto řízení pak může žalobce brojit jak proti jednotlivým procesním úkonům správního orgánu, jejichž soulad se zákonem soud posoudí, tak proti skutkovým a právním závěrům. V projednávané věci je ústřední námitkou a důvodem, pro který stěžovatel považuje vedení odvolacího řízení a úkony v něm činěné za nezákonný zásah, tvrzená prekluze, tedy zánik práva správce daně, resp. žalovaného, doměřit stěžovateli daň. Jedná se o okolnost, která bude nepochybně předmětem soudního přezkumu, nebude-li stěžovatel spokojen s výsledkem odvolacího řízení a podá proto žalobu. Shledá-li soud, že v dané věci skutečně uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření daně, z uvedeného důvodu rozhodnutí žalovaného i správce daně zruší. Důvodná tak není ani námitka, že krajský soud nevyhodnotil, zda je možnost ochrany, na kterou stěžovatele odkazuje, efektivní. Nadto, jak krajský soud správně uvedl, otázku prekluze je soud povinen posoudit ex offo, tedy i pokud by stěžovatel tuto námitku v žalobě nevznesl, v čemž mu ovšem nic nebrání.

[30] Cituje-li stěžovatel usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, v části, že oba prostředky soudní ochrany jsou žalobci k dispozici souběžně, je třeba tento závěr vztáhnout ke specifické situaci daňové kontroly, jak byla popsána výše. O takovou situaci se však v nyní projednávané věci nejedná.

[31] Ze všech výše uvedených důvodů neobstojí námitka stěžovatele, že nebyl povinen vyčkat výsledku odvolacího řízení a že jeho žaloba byla přípustná. Zejména soud již

pokračování

vysvětlil rozdíl mezi deklaratorní a zápůřčí zásahovou žalobou. Vyčerpání jiných prostředků nápravy u žaloby proti zásahu, který již byl ukončen, není vyžadováno, neboť ani kladné vyřízení tohoto prostředku nemůže změnit (odstranit) již proběhlý nezákonný zásah (srov. usnesení č. j. 1 Afs 183/2014 – 55, bod 35). V projednávané věci však ochranu stěžovateli může poskytnout soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 s. ř. s. Krajský soud stěžovatele neodkazoval na stížnost dle § 261 daňového řádu jako na prostředek, který má k ochraně svých práv využít, argument stěžovatele, že ji před podáním zásahové žaloby není nutno vyčerpat, je proto v projednávané věci irelevantní.

[32] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud správně vyhodnotil, že žaloba je dle § 85 s. ř. s. nepřijatelná, a proto ji správně odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu